

Neslyšící továrník

Uvědomil jsem si, že jméno neslyšícího továrníka Miloslava Resla upadlo téměř v zapomnění.

S největší pravděpodobností byl jediným neslyšícím v Česku, který měl továrnu a zaměstnával řadu lidí.

Narodil se roku 1919. V roce 1936 se vyučil soustružníkem a v roce 1942 začal podnikat. Bylo mu 23 let. Továrnu zřídil v Praze 1 na Starém Městě v ulici U Staré školy. Vyráběl plnicí pera a mechanické tužky (tzv. propisky). Firma s názvem REMIA (podle počátečních písmen jména Resl Miloslav) prosperovala deset let s velmi dobrými výsledky. Spolupracovala se zahraničím, zejména s podobnou firmou v německém Hannoveru. Po druhé světové válce chtěl Miloslav Resl rozvíjet výrobu ve větším měřítku, proto zakoupil u Dobříše pozemek o rozloze skoro patnáct tisíc metrů čtverečních, na které se měla stavět továrna. Plány už byly hotové, ale vinou postupného zhoršování politických poměrů k jejich realizaci nedošlo.

Firma REMIA zaměstnávala kolem 25 až 30 zaměstnanců. Z nich byli jen dva slyšící a vykonávali úřednické a obchodní záležitosti. Všeobecně se vědělo, že Miloslav Resl zajišťoval spoustě neslyšícím pracovní příležitosti. Mezi nimi byly i sestry Marie a Jiřina Mařkové, vyprávěly, jak Resl

Jednoho dne jsem doma listoval starými rodinnými dokumenty a se zájmem jsem se začel do oddacího listu mých rodičů z roku 1950. V kolonce pro svědky bylo vepsáno: **Miloslav Resl, továrník.**

dobře platil. Z vyprávění pamětníků byl Miloslav Resl prvním neslyšícím u nás, který získal řidičské oprávnění. Hned nato si koupil auto škodovku „Popular“. V roce 1943 si vzal za manželku neslyšící modistku Hanu, dceru majitele krejčovského salónu. O pět let později se jim narodil syn Pavel.

„V roce 1952 bylo tátovi všechno zestátněno a bylo mu vydáno povolení s omezením výroby a opravy. V důsledku toho nemohl zaměstnat nikoho a musel omezit i potřebné nástroje na výrobu. Firmu přestěhoval do Celetné ulice v Praze 1. Zde zažil kuriózní příhodu s jedním zákazníkem, který si přišel opravit plnicí pero. Oním zákazníkem nebyl nikdo jiný než prezident Antonín Zápotocký,“ vzpomíná jeho syn Pavel Resl. Paradoxní na příhodě je, že prezident Zápotocký byl jedním z komunistických vůdců, kteří po únoru 1948 nechali zabavovat továrny. Po Zápotockém nastoupil další komunistický prezident Antonín Novotný, který nechal v roce 1960 zlikvidovat veškeré soukromé vlastnictví výrobních prostředků. Drobné živnosti byly úplně zakázány. Miloslav Resl se musel rozloučit se svou dílnou, což nesl velmi těžce a tato skutečnost se podepsala na jeho zdraví. Musel prodat auto. Trávil hodně času v nemocnicích a po částečném uzdravení nastoupil do Dipra (Družstvo invalidů Praha), kde vykonával práci seřizovače. Z vyprávění jeho spolupracovníků víme, že si ho v družstvu považovali, protože byl šikovný a uměl opravovat a seřizovat různé stroje. Zdravotní stav se mu rychle zhoršoval a na Nový rok 1966 ve věku 46 let umírá.

RNDr. Josef Brožík, foto: archiv Pavla Resla